

Voorwoord

Zondagochtend, 9.15u. De klokken van onze Caeciliakerk zwijgen. In plaats daarvan schalt uit de torenspeaker – uiteraard binnen de gemeentelijke geluidsnorm – de stem van de koster die ons oproept tot breken en delen. Geen woco-viering vandaag, want die mogen niet meer van de kerkelijke leiding. Maar voor de scootmobiels van onze emeriti is er te weinig manoeuvreerruimte op het priesterkoor. Omdat de bijbel na het afschaffen van de koran niet meer gelezen mag worden, luisteren we vandaag naar oude verhalen uit de Nederlandse canon. Het koor is gehalveerd, omdat het geluid van een volle bezetting op deze vroege morgen tot overlast leidt voor de omwonende parochianen. Ook hun repetities mogen trouwens niet meer te lang duren, want dat stoort buurtbewoners te veel. Wierook en kaarsen dan maar? Vergeet het, want onze vieringen moeten voortaan milieuvriendelijk worden uitgevoerd en kaarsen met roetfilters zijn nu eenmaal peperduur.

Realiteit? Natuurlijk niet. Maar wie het komkommernieuws uit de kranten van afgelopen zomer heeft gevolgd, zal er veel in herkennen. Alsof er geen belangrijker zaken zijn!

We zijn weer vol energie gestart met een nieuw pastoraal werkjaar. Een nieuwe vice-voorzitter van het kerkbestuur, een nieuw beleidsplan waaraan handen en voeten moet worden gegeven, verdergaande samenwerking tussen de beide parochies van Berkel en Enschot. Werk genoeg aan de winkel!

Wie weet, vinden we dit jaar nog een oude sok op zolder, waarmee we het begrotingstekort acuut kunnen verminderen en onze kerkklok een beetje tot bedaren kunnen brengen. De koster zullen er dankbaar voor zijn, want ze kunnen gewoon op de luidknop in de sacristie blijven drukken. En mocht u zich afvragen hoe het zit met het vroegste klokje van ons Trappistinnenklooster: wel, daarvoor is een uiterst creatieve oplossing bedacht. De zusters wordt voortaan om 4.15u. gewekt met een sms-alert op hun gsm'tje. Kan Berkel-Enschot rustig doorslapen!

Redactie

Complimentje

“Goed gedaan, kerel! Dankzij jou hebben we een paar mooie klanten weten binnen te halen.” Of: “Dat was prima werk meisje, met die kinderen! Ze kwamen binnen als hopeloze gevalletjes. Kijk eens wat je ervan hebt weten te maken!” En: “Mooie zaak heb je ervan gemaakt! Toen je ermee begon, dacht ik: dat wordt nooit wat, maar petje af! Ziet er perfect uit!”

Leuk, die complimenten. Fijn, die schouderklopjes. Wie heeft ze niet nodig? Ik in ieder geval wel en ik weet eigenlijk wel zeker dat dat voor iedereen geldt. Iedereen wil op zijn tijd wel eens horen dat hij het goed heeft gedaan. Al gaat het maar om nog zoiets kleins en onbenulligs. Een leven zonder schouderklopjes is eten zonder zout, een tuin zonder bloemen, een jas zonder knopen.

Overdrijven

Er zijn van die mensen die het overdrijven. Die maken complimenten over alles. “Kind, wat heb je zalig gekookt.” Gewoon aardappelen met een bal gehakt en sla. Niks zaligs aan. “Kindje, wat zie je er beeldig uit.” Niets beeldigs te bekennen: een vaal t-shirt en een spijkerbroek. Dat zijn van die complimenten zonder ook maar een greintje gevoel. Loze woorden, vooraan in de mond, absoluut niet serieus bedoeld. Eigenlijk alleen maar bedoeld om zelf aardig over te komen.

En zo word je, als je van nature de complimenten niet op de rand van je lippen liggen, al snel geremd in het geven van een schouderklopje, wanneer je te maken krijgt met dit soort loze kreten. En dat is jammer. Want het is best leuk om zo af en toe een serieus gemeend compliment te krijgen. Zo in de trant van: “Lekker gekookt, zo krijg je het in geen enkel restaurant.” Ook al gaat het dan maar om een doodgewone gehaktbal en wat sla. Als het met liefde klaargemaakt is, doet het er verder niet zoveel toe.

Kritiek

Waarom dit verhaal over complimentjes? Omdat het tegendeel ervan te vaak en te gemakkelijk wél gebruikt wordt: kritiek. “Dit doe je niet goed,

dat was verkeerd, je snapt het niet, je bent lui,” en wat nog meer niet allemaal.

We hebben met zijn allen kritiek op iedereen en op alles. Op de koningin omdat haar hoeden te groot zijn. Op premier Balkenende omdat zijn houding te stijf is. Op de regering omdat die de belasting niet verlaagt en het roken in de kroeg verbiedt. Op de kerk omdat ze niet met haar tijd meegaat. Op de buurman omdat hij niet groette toen we voorbij kwamen. Op God omdat Hij niet doet wat wij van Hem verlangen.

En God?

Tja. En dat is nou lastig. Want de koningin is niet van plan haar hoedenkeuze aan die van het volk aan te passen. Terecht. Het zijn haar hoeden. Balkenende weigert zich anders te gedragen ook al is dit veel vlotter. De regering heeft andere plannen met de belastingen en denkt aan de volksgezondheid. De kerk gaat wel met haar tijd mee, maar niet met die van ons, want wij zijn iets verder in onze ontwikkeling dan negentig procent van de wereldbevolking.

En God tenslotte: God laat zich niet dwingen. God doet niet op commando wat wij willen. Wij doen dat omgekeerd ook niet. God zou bijvoorbeeld willen dat wij wat minder kritiek zouden hebben op elkaar. Elkaar eens vaker een complimentje zouden geven...

Pastoor Pieter Scheepers

Eucharistie als fundament

Nog altijd voelt ze zich sterk verbonden met het kloosterleven en heeft ze goede contacten met de abdis, zuster Benedict. Mede daarom werkt Elly Voorter vrijwel dagelijks in de tuin van de Trappistinnen, die ze daarvoor erg dankbaar is.

Ommekeer

Elly's levenspad is de afgelopen jaren bepaald niet over rozen gegaan. "Toen ik zoekende was naar de liefde van God, werd ik innerlijk geraakt door Zijn genade. Dat maakte diepe indruk op me en ik verlangde naar een kloosterleven van gemeenschap en gebed. Daarom besloot ik om te stoppen met mijn werk als medisch analiste en in te treden bij de zusters Karmelietessen in België. Maar tijdens mijn verblijf in het klooster ontdekte ik gaandeweg dat dit toch niet de invulling aan mijn leven gaf die ik had verwacht en dat dit veel te zwaar was. Na een moeizame en onzekere periode koos ik er uiteindelijk voor om in Berkel-Enschot te gaan wonen, waar ik mijn plaats heb gevonden in de parochiegemeenschap van St. Caecilia."

Mysterie

Haar geloofsovertuiging en Godserving zijn diepgeworteld. God is voor haar pure liefde en de katholieke kerk is daarvan het unieke en zichtbare teken in de wereld. Een kerk, die door de opvolger van Petrus en de met hem verenigde bisschoppen in de volheid van genade en waarheid wordt bestuurd. Elly: "Sinds haar oorsprong heeft de kerk niet opgehouden te bestaan en alleen in haar zijn alle elementen terug te vinden die Christus zelf heeft ingesteld: één, heilig, katholiek en apostolisch."

De eucharistie neemt in Elly's kerkvisie een belangrijke plaats in. "De kerk 'leeft' als het ware van de eucharistie. In de eucharistie herdenken we dat Christus voor ons aan het kruis is gestorven: een zelfovergave, een liefdesoffer dat geen maat kent." De eucharistie staat – naar Elly's diepste overtuiging – dan ook als mysterie van *communio* (gemeenschap) aan de oorsprong van de kerk en vormt de basis, het fundament van ons christen-zijn.

Oecumene

Eén en ondeelbaar: maar hoe zit het dan met die andere, niet-katholieke kerken? Elly Voorter: “In het gebed van eenheid bidden wij: ‘...dat wij, delend in het lichaam en bloed van Christus, door de heilige Geest vergaderd worden tot één enkel lichaam.’ Een waarlijk eucharistische gemeenschap mag dus niet in zichzelf besloten zijn, maar zou moeten streven naar harmonie met andere kerkelijke gemeenschappen. Bovendien zijn er in alle kerken vele momenten en elementen van heiliging en waarheid als gaven Gods te vinden, die uit zichzelf de katholieke eenheid oproepen. Objectief gezien vormt de eucharistie een sterke band tussen de verschillende kerken, die het mysterie van de eucharistie hebben bewaard.” Door deze eucharistische oorsprong van de kerkelijke communio te onderstrepen, kan die volgens haar dan ook daadwerkelijk bijdragen aan de oecumenische dialoog tussen de verschillende kerken.

Els Panis

Vanzelfsprekend?

Ja, eigenlijk vind je het vanzelfsprekend dat de parochie vrijwel onmiddellijk kan voldoen aan allerlei wensen en behoeften: wanneer je naar een viering wilt gaan, in de kerk wilt trouwen, je kind wilt laten dopen, communie of vormsel laten doen, geestelijke bijstand zoekt voor jezelf of een ernstig ziek familielid, stervensbegeleiding vraagt of gewoon eens met iemand wilt praten... En wonder, oh wonder: bijna altijd lukt dat, ook wanneer je niet bepaald een actieve parochiaan bent. Vanzelfsprekend? Ja, dat vind je eigenlijk wel! En ik denk dat de 'professionals' en met hen die grote club van vrijwilligers, dat ook vinden. Zij gaan er voor!

Consequenties

Wil een parochie in staat zijn om aan zo'n veelheid van wensen te voldoen, dan is er een enthousiast team en een grote enthousiaste club van vrijwilligers nodig en flink wat ruimten! Ruimten voor vieringen, voor de werkgroepen, voor het team, voor de administratie, voor de koren, enz. En daarvoor is natuurlijk geld nodig! Geld voor de professionals, geld voor ruimten (lees: de gebouwen), geld voor inrichting, voor apparatuur zoals pc, printer en geavanceerde kopieermachine, voor klokken, voor koffie, voor schoonmaken, voor het orgel, voor onderhoud, voor verwarming, voor de liturgie, voor de begraafplaats, voor... we kunnen zo nog wel even doorgaan! Bovenal is er natuurlijk goddelijke inspiratie nodig, maar die is overigens gratis.

Voor het financiële gedeelte is het kerkbestuur (overigens ook vrijwilligers!) verantwoordelijk. Op zich is het simpel: er zijn kosten en uitgaven en er moet worden gezorgd voor inkomsten. Zijn die beiden met elkaar in balans, dan is het goed met de kerkbalans!

Hoe ingewikkeld, tijdrovend, moeilijk en energieverslindend zoiets in werkelijkheid is, tonen bijvoorbeeld de plannen die ontwikkeld en gerealiseerd moesten worden om de financiering van de noodzakelijke renovatie van de toren rond te krijgen! Gelukkig zijn het niet allemaal zulke zware klussen.

Kerkgebouw

De grootste kostenpost is toch wel het kerkgebouw. Dat kan ook niet anders: daar waar in het dagelijks leven voor een bedrijfsgebouw met een economische levensduur van zo'n 30 jaar wordt gerekend, gaan we met een kerkgebouw in het algemeen anders om. Logisch: een kerkgebouw is niet alleen een bedrijfsgebouw, maar ook een tempel, een sacrale ruimte. En vaak heeft een kerkgebouw ook nog een officieel erkende cultuurwaarde. Maar de functie van een kerk als bedrijfsgebouw wordt toch vaak niet onderkend. Bovendien veranderen de gebruikers van het kerkgebouw in hun denken over de gewenste in- en uitwendige vormgeving van het kerkgebouw: is bijvoorbeeld een toren nog nodig en die heel hoge, zo moeilijk te verwarmen binnenruimte? Het is zeer waarschijnlijk dat een nieuw kerkgebouw, aangepast aan onze huidige behoeften van gebruik en onderhouds- en milieuvriendelijk uitgevoerd, ook veel vriendelijker zal zijn voor de portemonnee van de parochie.

Toekomst

Een nieuw kerkgebouw? Als je dan zo verder denkt over de Trappistinnen die wegtrekken, over de creatie van een echt dorpscentrum aldaar, over twee parochies die steeds meer zullen moeten gaan samenwerken – graag of niet graag, maar eigenlijk heel logisch –, over het niet te vermijden moment dat zal aanbreken dat beide parochies het samen met één kerkgebouw zullen moeten stellen, over één pastoor die daar vrede mee zou hebben, over een nieuw elan: dan denk ik dat in dat nieuwe dorpscentrum een kerk hoort te staan, een nieuwe kerk voor Berkel-Enschot. Zullen we daarvoor gaan?

Eldert Baan

Besturen met oog en oor voor mensen

Afscheid Arthur Baeten als vice-voorzitter van kerkbestuur

“Te laat”, reageerde Arthur Baeten als kersverse voorzitter van de hockeyclub, toen emeritus-pastoor Hein Tops hem destijds vroeg of hij erover wilde nadenken om het ‘zakelijk leiderschap van de parochie’ op zich te nemen. Maar zijn vrouw Coleta haalde hem uiteindelijk over de streep: “Hein heeft vertrouwen in je, misschien moet je dat toch maar doen.” In juni 1996 volgde de officiële benoeming en installatie als vice-voorzitter van het kerkbestuur. In die functie zette hij zich bijna drie termijnen (11½ jaar) onvermoeibaar en met grote passie in voor heden en toekomst van onze Caeciliaparochie.

Conditie scheppen

“Onze samenleving is de afgelopen vijftig jaar ingrijpend gewijzigd”, zegt Arthur. “Katholiek-zijn is al lang niet meer identiek met ‘iedere zondag naar de kerk’, maar uit zich veel meer in de bereidheid om iets te willen en kunnen betekenen voor je naaste. Dat is eigenlijk ook steeds een belangrijk richtpunt geweest (en nog) in het kerkbestuur: hoe kunnen wij zo goed mogelijke condities scheppen om het geloof door te geven aan elkaar en aan onze kinderen? Een eerste en belangrijke voorwaarde daarvoor is een kerkgebouw dat in goede staat verkeert. Persoonlijk heb ik daar dan ook altijd veel aandacht aan besteed, omdat ik vond en vind dat een centraal trefpunt voor de geloofsbeleving en –communicatie van cruciaal belang is en coûte que coûte behouden moet blijven. Samen met de Caeciliastichting hebben wij daarin als kerkbestuur veel geïnvesteerd en gelobbyd, met als resultaat een kerkgebouw dat we met gepaste trots en als rijksmonument kunnen doorgeven aan de volgende generatie.”

Toekomst

De volgende generatie... natuurlijk, daar doen we het allemaal voor. Maar wie zijn dat dan, de volgende generatie? Arthur, aarzelend: “Dat is inderdaad een moeilijk punt, dat ons al jarenlang grote zorgen baart. We zijn daarom ook uitermate blij met het initiatief van enkele enthousiaste jongeren om op gezette tijden bij elkaar te komen en ‘het leven te vieren’. Voor de toekomst van onze parochie is het immers van vitaal belang dat de

gemeenschap zich verjongt en nieuwe wegen ontdekt om samen het geloven vorm te geven en te beleven.”

Dat de toekomst van onze parochie staat of valt met de inzet van veel vrijwilligers, staat voor Arthur als een paal boven water. “Nog meer dan nu het geval is, hoop ik dat vrijwilligers allerlei taken op zich willen blijven nemen, zowel in praktisch als pastoraal opzicht. Ook wat dat betreft is verjonging absoluut noodzakelijk, anders redden we het gewoon niet.”

Een degelijk gebouw, vrijwilligers die de parochie dragen... maar de samenleving staat niet stil en zal ook de komende decennia nog veel veranderingen doormaken. Hoe zouden we daar als parochie op kunnen inspelen? Welke kansen en mogelijkheden zijn er, waar liggen de beperkingen? “Een kerkgebouw zoals wij dat hebben, leent zich – behalve uiteraard voor liturgische vieringen – uitermate goed voor andere zinvolle en passende activiteiten en zou heel goed multifunctioneel inzetbaar kunnen zijn. Daarbij denk ik bijvoorbeeld aan allerlei culturele bijeenkomsten, muzikale uitvoeringen en levensbeschouwelijke activiteiten. De huidige mozaïekbijeenkomsten vervullen daarin voor mij een voorbeeldfunctie. En al is dat maar bijkomstig: ook in financieel opzicht kan een multifunctioneel gebruik van het kerkgebouw voor onze parochie zeer aantrekkelijk zijn.”

Zakelijk, maar wel anders

Het besturen van een parochie is voornamelijk een zakelijke aangelegenheid, vindt Arthur. Maar toch ligt dat wat anders dan het management van een bedrijf of organisatie. “Uiteraard zijn wij in het kerkbestuur vooral bezig met de meer materiële en zakelijke aspecten van het parochiegebeuren. De onderlinge sfeer is uitstekend, we hebben onze portefeuilles goed verdeeld en ieder neemt wat dat betreft zijn of haar eigen verantwoordelijkheid. Maar er is meer tussen hemel en aarde. Daarom beginnen wij onze vergaderingen bijvoorbeeld altijd beurtelings met een bezinnend moment en nemen we beslissingen steeds in goed overleg met het pastoraal team en de pastoraatgroep. Met de leden daarvan hebben we bovendien jaarlijks een bezinningsdag, waarin we met elkaar nadenken over en stilstaan bij inhoudelijke thema's.”

EVEN VOORSTELLEN...

Nico Kwantes, 58 jaar, geboren en getogen in Tilburg. Al bijna 33 jaar getrouwd met Marieke. Trotse vader van Antje, Huub en Pieter. Sinds 1978 woonachtig en actief in Berkel-Enschot. Nico is de nieuwe vice-voorzitter van ons kerkbestuur.

“Ik voel me betrokken in Berkel-Enschot. Het is een dorp met een sterk verenigingsleven, waar je elkaar nog kent. Waar je voelbaar en merkbaar samen een gemeenschap vormt. Dat is ook wat mij drijft: samenwerken en samenleven om zo met elkaar gemeenschap te zijn. Waarin gewerkt en geleefd wordt, waarin vreugde en verdriet wordt gedeeld en waar je samen dingen voor elkaar krijgt. Dat gaat op voor allerlei terreinen: in onderwijs, sport, cultuur, maar zeker ook voor onze parochie, voor onze geloofsgemeenschap.

Daar een bijdrage aan leveren, geeft mij energie. Samenwerken aan een vitale geloofsgemeenschap zie ik als een belangrijk onderdeel van mijn rol als vice-voorzitter van het kerkbestuur. In die zin treed ik graag in de voetsporen van Arthur Baeten, die dat op voortreffelijke wijze gedurende ruim 11 jaar heeft gedaan.

Ik heb er veel zin in om samen met de collega's in het kerkbestuur, het pastorale team en de vele vrijwilligers in onze parochie aan de slag te gaan. En zo te blijven werken aan een gezonde en vitale geloofsgemeenschap in Berkel-Enschot.”

Hoogte- en dieptepunten

Zoals altijd en overal, zijn er in zo'n lange bestuursperiode natuurlijk hoogte- en dieptepunten. Waar kijkt hij met een goed gevoel op terug, waar zaten de pijnpunten? Arthur noemt als mooiste herinneringen de succesvolle restauratiewerkzaamheden (“Fantastisch, die actiebereidheid en sponsoring!”), het honderdjarig bestaan van de parochie (“Geweldig, die saamhorigheid!”), de jubilea van Hein Tops en zuster Augusta, én uiteraard de komst van onze nieuwe pastoor Pieter Scheepers. Echte dieptepunten waren er in de beleving van Arthur niet, “maar het spreekt

voor zich dat we na het eerder dan verwachtte afscheid van de pastores Hein Tops en Jan Joosten alle zeilen hebben moeten bijzetten om de parochie met vereende (vrijwillige) krachten draaiend te houden.”

Identificatiefiguren

Een sterk veranderende samenleving en kerkbeleving stelt zijn eigen eisen aan het besturen van een parochie, vindt Arthur. In bestuurlijk opzicht betekent dat “vooral goed kijken en luisteren aan de basis, voeling houden met wat er in de dagelijkse praktijk speelt en waar behoefte aan is. Pas dan kun je verantwoord en breed gedragen beleid maken. Daarnaast zullen we in de toekomst behoefte blijven houden aan identificatiefiguren: mensen die, naar het voorbeeld van Jezus van Nazareth, inspiratie en kracht uitstralen en anderen kunnen motiveren.” ‘Volg Mij en doe goed aan je naaste’ zijn en blijven voor hem dan ook de belangrijkste deviezen voor de toekomst.

Jan Simons

**Menu van de maand:
God allah carte**

Loesje

Jij bent een zegen

“Jij bent een zegen.” Het is zo ongeveer het mooiste wat je tegen iemand kunt zeggen. De benedictijner monnik Anselm Grün uit Münsterschwarzach heeft onder deze titel een boekje geschreven (Ten Have, Baarn, 2006, ISBN 9789078434023).

Wat is een zegen eigenlijk en wat bedoelt Grün als hij ons aanmoedigt om zelf een zegen te zijn en anderen te zegenen? “Je hoeft alleen maar jezelf te zijn. Zoals je bent, ben je een zegen voor anderen.” Tegen Maria wordt gezegd: “Gij zijt de gezegende onder de vrouwen” en zo ervaren wij haar ook. We kunnen altijd bij Maria terecht en steken gemakkelijk een kaars bij haar op en roepen haar aan.

Het christelijk leven wordt getekend door zegening: van het begin tot het einde. Meestal zegenen we in de vorm van het kruis. En zo’n zegening neemt het kruis niet uit ons leven weg, maar geeft ons wel een kracht die van boven komt. God zelf belooft zegen aan Abraham: “Ik wil u zegenen en uw naam groot maken en gij zult een zegen zijn”(Gen. 12, 2). En op Hemelvaart keert Jezus al zegenend terug naar zijn Vader (Lc. 24, 50). Voor bijna iedere situatie kent de Kerk wel een zegen(gebed). Zo word ik bijvoorbeeld regelmatig gevraagd om een appartement of woning in te zegenen. En aan het begin van een bedevaart of tocht bidden we een reiszegen. We vragen zo bescherming en Gods kracht. Een zegen stemt ons gemoed meer af op God; maakt ons tevreden en vaak dankbaar. Het geloof en het concrete dagelijkse leven worden zo met elkaar verbonden. We staan open voor Gods liefde en Hij helpt ons open te staan voor elkaar. Zo kunnen we een zegen voor elkaar worden.

Anselm Grün zegt het treffend en heel bemoedigend: “Zoals je bent, ben je goed. Alles wat in jouw ziel met elkaar in conflict is, is niettemin aangeraakt door Gods liefde. Jij behoort God toe. er is geen koning of keizer die daar boven staat. Je bent vrij, en je bent door God beschermd. Ga je weg onder de liefdevolle blik van God, die jou zegt: Je bent welkom in deze wereld. Vertrouw je aan het leven toe. Ik ga met je.”

Pastoor Pieter Scheepers

Column

Begin oktober: de zomervakantie ligt al vele weken achter ons, de kinderen gaan weer naar school en ook ik zelf zit weer in het gebruikelijke ritme van het arbeidsproces. Inmiddels is het al weer vroeg donker buiten en over niet al te lange tijd staan we ook weer in het donker op.

Voor sommigen betekent het einde van de zomer (is die er dit jaar eigenlijk wel echt geweest?) een begin van een 'donkere periode': geen zin om uit bed te komen, want het is al droefheid en treurnis wat de kou en de duisternis met zich brengen. Buiten is het fris en regenachtig, en de natuur sterft af. Voor hen breekt dus duidelijk geen fijne periode aan.

Voor anderen betekent de komst van de herfst juist het begin van een mooie tijd: kleurschakeringen aan de bomen, het 'oude' van je af laten vallen en letterlijk met behulp van de frisse wind de komende winter tegemoet gaan. Zelf vind ik bijvoorbeeld de Beukendreef altijd een prachtige laan om in de herfstperiode doorheen te rijden. Maar ook in de dicht bij ons liggende bossen en duinen en in uw eigen achtertuin is goed te zien hoe mooi de natuur in de herfstperiode kan zijn. Wist u overigens dat uit onderzoek blijkt dat mensen die in de herfst zijn geboren gemiddeld een half jaar langer leven dan mensen die in het voorjaar zijn geboren? Achterliggende reden is dat zwangere vrouwen in de zomerperiode meer verse groente en fruit eten, wat een positief effect heeft op de zich dan ontwikkelende baby.

Voor enkele parochianen (geen idee voor hoeveel mensen in onze parochie dat nog geldt) betekent het begin van de herfst wellicht ook het toeleven naar de adventsperiode, het begin van het kerkelijk jaar. Wat dat betreft belooft het overigens juist een hete herfst te worden: het bisdom heeft in juni jl. aan de parochies laten weten de waarde en de uniciteit van de eucharistieviering weer centraal te willen stellen en, indien de heilige mis in het weekend niet kan worden aangeboden, geen woord- en communieviering te houden, maar een woord- en gebedsdienst. Veel

parochianen denken hier anders over en de laatste woorden zijn hierover ook nog niet gesproken.

Hoe je ook tegen de komende maanden aankijkt, feit is dat de meesten van ons meer inhuizig zullen zijn dan tijdens de zomermaanden. Wellicht krijgt die hobby, die in de zomermaanden opzij is gezet om te genieten van de buitenlucht, eindelijk weer de aandacht die deze verdient. De buitenhaard of vuurkorf maakt plaats voor een knapperend houtvuur binnen of het tikken van de centrale verwarming. En de rosé en witte wijn maken plaats voor een glas rode wijn. Wat meer bij en dicht op elkaar geplakt in een knusse, huiselijke sfeer. Buiten is het wellicht koud, binnen heerst hopelijk een warme omgeving.

Zelf hoop ik op een mooie herfst met een goede najaarszon en daarna weer eens een lekkere strenge winter. En voor diegenen die de herfst liever zien komen dan gaan, een oer-Hollands spreekwoord: na regen komt ook dit keer weer zonneschijn.

Vincent van Baaren

Door de ogen van de torenhaan

De torenhaan op onze kerk volgt al decennia lang met kritische blik de gebeurtenissen in ons dorp. Dorpsgenote en medeparochiaan mevr. Jo Bertens-de Kort schreef in 1982 een mooi gedicht over deze kerkwachter. In dit nummer een gedeelte ervan; de volledige tekst is te vinden op www.sintcaeciliakerk.nl

Vroeger kwamen de mensen in mijn kerk St. Job vereren.
Het was een grote menigte en ze kwamen vele keren.
Degenen die aan zweren leden
hebben bij de heilige man gebeden.
Ook vereerden wij een relikwie;
of die van St. Job was, wist de pastoor zelfs nog nie.
Op het plein kon men scharren en zuurstokken kopen,
bond die aan een stok en ging weer huiswaarts lopen.
Van die stok zou ik iets moeten vertellen:
uit de heg gesneden ging men die pellen.
Het was een aparte kunst zo'n ding,
maar ieder wist waar men henen ging.

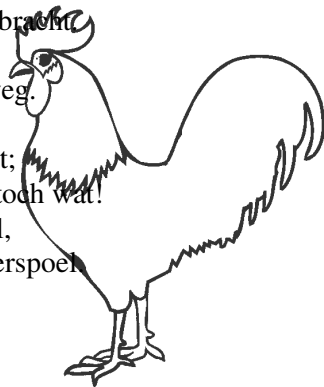
Dagelijks kwamen veel mensen naar de mis
en zondags ook naar het lof, zeker en gewis.
Als er 's middags een uurtje over was,
kwamen de paarden van stal, heel ras.
De jongelui hielden een wedstrijd dan
welk paard het beste draven kan.
Soms moest men met het paard naar de smid:
het kreeg vier nieuwe ijzers en draafde weer fit.
Nu zijn er tractors, er is geen moer meer aan:
ze draaien aan een knopje als ze moeten gaan.
En moeten ze naar de smid met zo'n ijzeren geweld,
krijgen ze een rekening en het kost veel geld.

Gingen een jongen en een meisje van elkaar houwen,
kwamen ze dan naar de kerk om te trouwen.

Dan kwam, zoals dat vroeger was,
meestal binnen het jaar heel ras
een kleine boreling naar de kerk
voor de doop; de pastoor die deed dat werk.
Onder getuige van een tante en buurmansvrouw
beloofde de kleine voor altijd trouw.
Ook kreeg hij een naam voor zijn leven mee,
het was Hanneke, Jaanske, Peerke of Kee.
Men kwam naar de kerk met een rijtuig toen
en bond ondertussen mee goei fatsoen
bij Kiske Piggen het paard aan een boom;
die paste er wel op en vond dat schoon.

Met de omgang wilden de mensen eieren geven.
Volle manden haalden ze op al ras,
maar aan al die eieren kwam ik, haan, niet van pas.
Er werd ook boter opgehaald,
dat was zo van ouds bepaald.
Het was lekkere boter en heel goei,
vers gekarnd zo van de koei.
En als er een varken was geslacht,
werd de karbonade naar de pastoor gebracht.

Er kwam veel nieuws, veel oud viel weg.
O ja, er is nu ook een zwembad zeg!
De mensen maakten een heel groot gat;
ik dacht: wat moet dat worden, het is toch wat!
Als haan begreep ik niet goed het doel,
later zag ik het: het werd een zwimmerspoel.
Zeer velen springen er zomaar in,
maar daarin heeft een haan geen zin.

Veel boerderijen gingen in de sloop, -
ze schoven ze zomaar op een hoop.
De grond werd eerst gebruikt voor het vee;
nu staan er huizen, met voor iedere deur een grote slee.

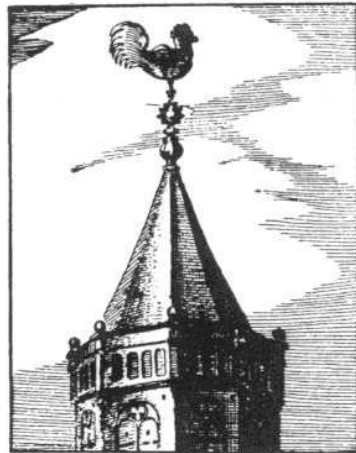

Ik kon dat bekijken vanaf mijn toren.
Ja, veel moois is er verloren.

Vroeger was het kermis vlak bij mij,
met draaimolens, schommels en kramen op een rij.
De jeugd had daarmee reuze pret.
Jammer, ze hebben de kermis in Berkel gezet.
Heel dikwijls zag ik de hondenmarkt,
met honden, wit en bruin en zwart.
Schijnbaar vond de politie het nie pluis.
Het was met de hondenmarkt gedaan.
De mensen zijn toen naar de gewone of Mikromarkt gegaan.

Gelukkig en rustig sta ik hier op mijn toren,
al mag ik de kippen dan niet bekoren.
Trouwens, toen ik even beneden mocht zijn
was er geen enkele kip op het kerkplein...

Mevr. Jo Bertens-de Kort

Mijmeringen bij een gebed

Al eeuwen lang bidden wij het Onze Vader. In de eucharistieviering is dit gebed standaard opgenomen. Hoe vaak zijn wij ons bewust van de inhoud en de woorden van dit gebed, dat ons door de man van Nazareth is geleerd en aanbevolen als dagelijks gebed?

Onze Vader, die in de hemel zijt

God, kunt U mij eens zeggen: hoe ziet de hemel er uit? Wat moet ik mij daar in hemelsnaam bij voorstellen? Op dit ondermaanse kennen wij alleen de uitdrukking: 'leven als God in Frankrijk'. Maar U woont helemaal niet in Frankrijk. En dan nog vraag ik mij af: hoe hemels is Frankrijk? Ook daar hebben mensen last van ouderdom, ziekte, lijden en dood. Ik stel mij de hemel toch voor als een plaats of gebied waar wij eindelijk verlost zijn van het lijden in welke vorm dan ook, waar vrede en gerechtigheid heerst. Kunt U niet een keer een tipje van de sluier oplichten? Nu ik erover nadenk, twijfel ik: doe toch maar niet, want wij mensen zijn nogal hardleers. Vergeef mij mijn twijfel.

Uw Naam worde geheiligd

Wat is uw Naam eigenlijk? Ik hoor namen als 'de altijd afwezige Aanwezige', Jahweh, Ik ben die ben, God, de Eeuwige. Namen waar ik mij toch niets bij kan voorstellen. Daarom houd ik het maar op Vader of Moeder, dat klinkt vertrouwelijker en brengt U wat dichterbij. Het praat makkelijker met je vader of moeder.

Uw Rijk kome

Dat zou dan de hemel op aarde moeten worden. Als ik om me heen kijk, zie ik niet zoveel van dat beloofde rijk van vrede en gerechtigheid. Wat ik zie is de onbeschrijfelijke ellende van armoede, honger en gewelddadige dood. U wilt dat niet, maar wij zitten zo in elkaar, dat we eerst aan ons eigen kleine rijkje denken. Ik ben geneigd om te zeggen: "Pa of ma, doe er wat aan". Ons lukt het niet met al onze goede bedoelingen.

Uw wil geschiede op aarde, zoals in de hemel

Ik weet niet wat er in de hemel gebeurt, maar hier op aarde trekt men zich weinig aan van Uw wil. Integendeel, Uw wil wordt misbruikt om anderen te kleineren, de les te lezen. Dat zijn medemensen die precies weten wat U wilt. Daarmee berokkenen ze veel leed. Ik ken U nauwelijks. Hoe weet ik dan wat Uw wil is?

Geef ons heden ons dagelijks brood

Dit smeken om brood, om een redelijk bestaan door miljoenen mensen op deze aarde moet U toch tot handelen aanzetten. Maar U kijkt toe en ziet dat wij niet zo goed zijn in het delen van het brood met elkaar. Wij denken eerst aan ons eigen hachje. Pas als onze magen goed gevuld zijn, zijn wij bereid iets te delen met de anderen. Jammer dat wij nog steeds niet begrijpen dat wij moeten zorgen voor het dagelijks brood voor allen die op deze aarde leven.

En vergeef ons onze schuld zoals ook wij aan anderen hun schuld vergeven

Als U onze schuld vergeeft dan hebt u handen vol werk. Goed dat u eeuwig de tijd hebt. Wij hebben die tijd niet. Ons lot is tijdelijk hier te zijn en er dan iets van te maken. Maar de anderen vergeven? Weet U wel hoe moeilijk dat is? Het is veel eenvoudiger het maar te vergeten en te doen of er niets gebeurd is. Zou U dat ook met ons niet willen doen, een beetje vergeten wat we allemaal fout doen? Ik hoop het maar, anders blijft het waarschijnlijk erg leeg bij U in de hemel.

En leid ons niet in de bekoring

Hier heb ik het moeilijk mee. U, van wie gezegd wordt dat U de Goedheid zelf bent, zal mij toch niet verleiden of bekoren tot het doen van slechte dingen? De bekoring zit ons mensen in het vlees gebakken. En dat vlees is voortdurend op zoek naar vervolmaking, wat natuurlijk niet lukt. De verlokkingen van het leven met alles wat daarbij hoort, gaan aan mij, aan ons mensen niet voorbij, omdat het vlees zwak is en de geest gewillig. Waarom bent U zo vaak de grote Afwezige?

Maar verlos ons van het kwade

Ik wil U vragen: doe dit gauw. De wereld wacht erop. U hebt dan wel eeuwig de tijd, maar die tijd is ons mensen niet gegeven. Kijk eens hoeveel kwaad er om ons heen is. Soms lijkt het wel of de hele wereld in brand staat. Let wat minder op ons, die het kwaad berokkenen (leid ons niet in die bekoring), maar denk aan al die onschuldige slachtoffers, kinderen vooral, die er niet om vragen.

Amen

Het zij zo. Dit klinkt wat gelaten. Zo van: 'bekijk het maar'. Dit willen wij mensen echter niet. Het liefst zien wij dat U ingrijpt, ons bij onze kladden pakt en ons op het goede spoor zet. Doch U bent eeuwig en zo vaak de grote Afwezige. Onze kardinaal Simonis zegt over U: " Ondanks zware beproevingen laat God je nooit in de steek." Ik heb daar zo mijn twijfels bij. Toch bespeur ik iets van Uw Aanwezigheid in dit praatje. Bedankt dat U even naar mij hebt willen luisteren.

Ton Borsboom sr.

